

Arrest

**nr. 338 603 van 30 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 23 december 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) en houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster reist op 27 juli 2025, samen met haar moeder en haar zus, vanuit Jeddah (Saoedi Arabië) via Istanboel (Turkije) naar België. Zij bieden zich aan bij de grenscontrole met hun internationale paspoorten voorzien van door de Tsjechische vertegenwoordiging in Riyad (Saoedi-Arabië) afgegeven Schengenvisa geldig van 19 juli 2025 tot 9 augustus 2025 en dit voor een verblijf van 7 dagen. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist om hen de binnenkomst te weigeren en om hen terug te drijven, alsook om hun visa in te trekken.

1.2. Nog op 27 juli 2025 dienen verzoekster, haar moeder en haar zus aan de grens elk een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster, haar moeder en haar zus worden op 30 juli 2025 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 augustus 2025 richten de Belgische overheden verzoeken tot overname van verzoekster, haar moeder en haar zus aan Tsjechië, dat deze verzoeken op 7 augustus 2025 aanvaardt op grond van artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 22 augustus 2025 in hoofde van verzoekster, haar moeder en haar zus tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding naar de grens van Tsjechië. Bij arresten met nrs. 331 841, 331 842 en 331 843 van 29 augustus 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6. Verzoekster, haar moeder en haar zus worden op 22 oktober 2025 overgedragen aan Tsjechië.

1.7. Op 6 november 2025 dienen verzoekster, haar moeder en haar zus bij de Belgische overheden elk een nieuw verzoek om internationale bescherming in, waarbij zij verklaren op 1 november 2025 het Belgische grondgebied opnieuw te hebben betreden. Vergelijkende vingerafdrukkenonderzoeken leren dat zij op 22 oktober 2025 elk ook een verzoek om internationale bescherming indienden in Tsjechië.

1.8. Verzoekster, haar moeder en haar zus worden op 27 november 2025 opnieuw gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.9. Op 1 december 2025 richten de Belgische overheden verzoeken tot terugname aan Tsjechië, dat deze verzoeken op 5 december 2025 aanvaardt op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Tsjechië deelt hierbij het volgende mee: *“The Czech Republic will take up the responsibility for examining the application for asylum of the person concerned. The above named person on 22.10.2025 applied for asylum in the Czech Republic, but her proceedings has been stopped on 18.11.2025 (with legal force on 01. 12. 2025).”* (vrije vertaling: Tsjechië zal de verantwoordelijkheid op zich nemen om de asielaanvraag van de betrokken persoon te onderzoeken. De bovengenoemde persoon heeft op 22.10.2025 asiel aangevraagd in Tsjechië, maar haar procedure is op 18.11.2025 stopgezet (met rechtskracht op 01.12.2025).

1.10. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 15 december 2025 in hoofde van verzoekster, haar moeder en haar zus nieuwe overdrachtsbesluiten aan Tsjechië en beslissingen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De in hoofde van verzoekster genomen beslissingen zijn de bestreden beslissingen. De in hoofde van haar moeder en haar zus genomen beslissing maken het voorwerp uit van parallelle beroepen, gekend onder de rolrs. 355 039 en 355 041.

Het in huidig beroep bestreden overdrachtsbesluit voor verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [R. S M]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Tsjechië.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIH om de overdracht aan Tsjechië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [S., R. S M], verder de betrokkene, die staatsburger van Palestina is, diende op 06.11.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van haar paspoort met nummer [...] voor, afgegeven op 01.02.2024 in Ramallah en geldig tot 31.01.2029. Daarnaast legde ze een kopie van haar identiteitskaart met nummer [...] voor, afgegeven op 02.04.2023 in Rafah. Eveneens legde de betrokkene een kopie van haar geboorteakte met nummer [...] voor, afgegeven in Jeddah. De betrokkene stelt haar origineel paspoort en geboorteakte in België te hebben, maar legt tot heden enkel een kopie voor. Ze stelt dat ze in het bezit was van een Tsjechisch visum.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit leverde treffers op die aantonen dat de betrokkene op 31.07.2025 in België en op 22.10.2025 in Tsjechië een verzoek om internationale bescherming indiende.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 27.11.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene diende samen met haar moeder [A.], [M.] en haar meerderjarige zus [S.], [F.] een verzoek om internationale bescherming in België in. Daarnaast stelt ze een meerderjarige zus in België te hebben, die erkend vluchteling is. De betrokkene stelt daarnaast geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart in een gesloten centrum in België verbleven te hebben van 27.07.2025 tot 22.10.2025. Uit de Eurodac-resultaten blijkt dat de betrokkene op 31.07.2025 een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Ze verklaart aan Tsjechië overgedragen te zijn door de Belgische instanties. Ze stelt ongeveer een week in Tsjechië gebleven te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Tsjechië indiende op 22.10.2025. Ze stelt vervolgens door Duitsland naar België gereisd te zijn. Ze verklaart in België aangekomen te zijn op 01.11.2025.

Op 01.12.2025 werden de Tsjechische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 05.12.2025 stemden de Tsjechische autoriteiten met artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De betrokkene verklaart geen verzoek om internationale bescherming in Tsjechië ingediend te hebben. Ze stelt dat ze er vingerafdrukken moest afstaan bij haar aankomst op 22.10.2025 in de luchthaven. Ze stelt dat er geen tolken waren en dat ze er lang moesten wachten. Ze stelt dat ze haar 24 uur gaven om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ze verklaart er echter geen verzoek ingediend te hebben.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Tsjechië werd gedwongen tot het laten registreren van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Tsjechische autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat zij internationale bescherming vroeg in Tsjechië. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Tsjechië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Tsjechië. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er van worden uitgegaan dat Tsjechië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan haar verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Tsjechië. Zij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Tsjechische instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Tsjechië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Tsjechië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Tsjechië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of zij, met

betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat haar zus [H.] in België woont en voor hen zorgt. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Tsjechië. Ze verklaart er slecht behandeld geweest te zijn. Ze stelt dat er gewapende mannen hen stonden op te wachten aan het vliegtuig. Ze stelt als crimineel behandeld geweest te zijn. Ze verklaart verder dat die mannen haar uitspraak lachten en dat ze de hoofddoek van haar moeder afgetrokken hebben. Ze verklaart dat ze haar vragen niet beantwoorden. Ze stelt dat de behandeling er erg slecht was. De betrokkene stelt dat haar moeder ook op straat werd lastiggevallen en dat haar hoofddoek werd afgetrokken op straat door een onbekende persoon.

Wat betreft de verklaringen dat haar meerderjarige zus erkend zou zijn als vluchteling in België (DVZ, vraag 19, 23 & 24) dient te worden opgemerkt dat betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar nicht, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Tsjechische autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Tsjechië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Tsjechië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn of haar kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar meerderjarige zus bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat zij en haar familieleden slecht behandeld werden in Tsjechië. Ze stelt dat er mannen stonden te wachten op hen toen ze uit het vliegtuig kwamen en dat ze als criminelen behandeld werden.

Ze stelt dat ze er uitgelachen werden en dat de politieagenten de hoofddoek van haar moeder's hoofd afrokken. Ze stelt dat haar moeder ook door de bevolking in Tsjechië geïsoleerd werd omwille van haar hoofddoek. Ze stelt dat haar hoofddoek ook op straat werd afgetrokken door een onbekende mand.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Tsjechische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Tsjechische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Tsjechische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Tsjechië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Tsjechische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven

dat een beperkt deel van de Tsjechische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Tsjechische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Tsjechische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Tsjechische grondgebied verblijven.

We wensen aan te geven dat de Tsjechische instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat haar verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over haar verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Tsjechië een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Tsjechië ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Tsjechië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Tsjechië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat de betrokken(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Tsjechië dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Tsjechië dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Tsjechië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Tsjechië, zijnde dat haar asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Tsjechië.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en

inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Tsjechische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Tsjechische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties.

Volgens het EUAA rapport “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to the Czech Republic” (https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-04/factsheet_dublin_transfers_cz.pdf) moet de verzoeker zich binnen de vierentwintig uur na de “Dublinaankomst” in het opvangcentrum aanmelden. Daarna volgt de standaard procedure (blz. 6). Bij de aankomst wordt de persoon geïnformeerd omtrent zijn/haar actuele legale status (d.w.z., verzoeker of niet-verzoeker om internationale bescherming) op het Tsjechische grondgebied en wat de volgende stappen zijn (blz. 2).

De betrokkene stelt dat ze een adres van een opvangcentrum ontvingen en dat ze zich daar binnen de 24 uur moesten aanbieden. Ze stelt echter dat het 200 km van de luchthaven was en dat ze zelf hun transport moesten regelen. Ze stelt dat zij en haar familieleden niet naar het opvangcentrum gegaan zijn.

De betrokkene verklaart dat er in de luchthaven geen tolk was. Volgens het EUAA-rapport krijgt de krijgt onmiddellijk na haar aankomst op het Tsjechische grondgebied schriftelijke informatie over haar rechtspositie, in de taal die hij of zij kan begrijpen of naar verwachting kan begrijpen (folder) (blz. 6).

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Tsjechische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Tsjechische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties.

Elke verzoeker die via de Dublinprocedure aan de Tsjechische Republiek wordt overgedragen heeft dezelfde materiële opvangmogelijkheden als de verzoekers in de standaardprocedure (blz. 2). Verder wordt in het EUAA rapport gesteld dat de verzoeker die in een asielcentrum is geregistreerd, volledige toegang tot de materiële opvangvoorzieningen, met inbegrip van een ziektekostenverzekering krijgt. De administratie voor faciliteiten voor vluchtelingen van het ministerie van Binnenlandse Zaken is verantwoordelijk voor het waarborgen ervan (blz. 3).

Volgens het rapport van de EUAA hebben verzoekers onmiddellijk na het uitvoeren van de overdracht naar de Tsjechische Republiek recht op kosteloze rechtsbijstand, ongeacht het stadium van zijn of haar procedure. Dit zowel in eerste aanleg als tijdens de beroepsprocedure (blz. 10).

De betrokkene werd tijdens haar persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart een goede gezondheidstoestand te hebben. Ze verklaart een beetje stress te hebben. Ze haalt verder geen fysieke of psychologische medische problemen aan.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het rapport van de EUAA wordt gezondheidszorg gratis verstrekt aan alle verzoekers in het kader van betaalde diensten door de zorgverzekering volgens de betreffende wet – Public Health Assurance Act. Dezelfde bepalingen worden toegepast voor nationalen van de Tsjechische Republiek. Verder kunnen verzoekers ook genieten van gratis medische diensten in het opvangcentrum. De persoon wordt ook voorzien van speciale ontvangstmaatregelen, indien nodig of vereist. In principe zijn alle asielopvangcentra geschikt voor gezinnen met kinderen of andere kwetsbare personen, zodat hun behoeften en belangen in overweging

worden genomen (blz. 4). Bij asielzoekerscentra wordt sociale en psychologische ondersteuning en assistentie geboden (blz. 5).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Tsjechië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoekster is vastgehouden met het oog op haar overdracht aan Tsjechië en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Dit wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting zet zij haar middel uiteen als volgt:

“1. Sur la violation de l'article 16, §1er du règlement Dublin II, ou tout du moins de l'article 8 CEDH

1.1. Sur la violation de l'article 16, §1er du règlement Dublin III

a) Une dépendance matérielle ancienne, continue et structurelle entre la requérante et sa sœur

Contrairement à ce qu'affirme la décision attaquée, la relation unissant la requérante à sa sœur résidant légalement en Belgique ne se limite pas à un simple lien affectif entre adultes autonomes, mais repose sur une dépendance matérielle réelle et concrète, inscrite dans une continuité familiale préexistante au sens de l'article 16, §1er du règlement Dublin III.

Il ressort des déclarations constantes de la requérante que sa sœur constitue en Belgique son principal, sinon son unique, point d'ancrage matériel et pratique, assurant l'organisation de la vie quotidienne, l'orientation administrative et le soutien indispensable dans le cadre de la procédure de protection internationale. Cette prise en charge ne saurait être qualifiée d'entraide ponctuelle, mais traduit une dépendance structurelle, née de la situation de vulnérabilité de la requérante, laquelle se trouve dépourvue de toute autre structure de soutien stable.

En se bornant à relever que la requérante est majeure et ne relève pas de la cellule familiale nucléaire, sans procéder à un examen individualisé de la réalité et de l'intensité de la dépendance invoquée, la partie adverse adopte une lecture excessivement formaliste de l'article 16, §1er du règlement Dublin III, en méconnaissance de sa finalité humanitaire.

b) Vulnérabilité accrue liée au contexte traumatique et familial

La dépendance de la requérante à l'égard de sa sœur ne peut être appréciée de manière abstraite, mais doit être examinée à la lumière de sa vulnérabilité globale, résultant de son parcours personnel, familial et migratoire.

La requérante et sa sœur ont été exposées à un contexte de violence et d'insécurité généralisée, aggravé par l'incertitude persistante quant au sort de leur père demeuré à Gaza et par un parcours d'exil marqué par des ruptures successives et une grande précarité. Ces éléments expliquent la fragilité particulière de la requérante et son incapacité à affronter seule une nouvelle séparation familiale.

Dans ce contexte, le transfert vers un autre État membre ne constituerait pas un simple désagrément inhérent à la procédure Dublin, mais une atteinte grave à l'équilibre personnel et émotionnel de la requérante, en la privant de son seul repère familial stable et de son principal soutien affectif et pratique.

c) Une dépendance irremplaçable et personnalisée

La dépendance présentée dans le chef de la requérante revêt un caractère strictement personnalisé et irremplaçable, en ce qu'elle est exclusivement liée à la présence et à l'assistance de sa sœur résidant légalement en Belgique, laquelle constitue son seul soutien familial stable.

Aucune autre personne ne dispose d'un statut de séjour stable permettant d'assurer durablement l'accompagnement nécessaire à la requérante. Sa mère et sa sœur mineure se trouvent elles-mêmes dans une situation de vulnérabilité et de précarité administrative, de sorte qu'elles ne sont pas en mesure de se substituer à la sœur résidant légalement en Belgique. En outre, aucune structure institutionnelle ne peut remplacer une présence familiale continue, personnalisée et sécurisante, inscrite dans une relation de confiance préexistante.

La relation de dépendance en cause est dès lors actuelle, indispensable et non substituable, répondant pleinement aux exigences de l'article 16, §1er du règlement Dublin III.

d) Conclusion

Il résulte de l'ensemble des éléments factuels et contextuels versés au dossier que la requérante se trouve dans une situation de dépendance réelle, actuelle et concrète à l'égard de sa sœur résidant légalement en Belgique. Cette dépendance, à la fois matérielle et pratique, s'inscrit dans une continuité familiale préexistante et ne saurait être réduite à un simple lien affectif entre adultes autonomes.

Dans ces circonstances, le transfert envisagé vers un autre État membre entraînerait une rupture immédiate et particulièrement préjudiciable de la relation de dépendance existante, expressément protégée par l'article 16, §1er du règlement Dublin III.

En refusant de faire application de cette disposition, l'autorité administrative a procédé à une appréciation manifestement erronée des faits pertinents de la cause, en se fondant sur une lecture excessivement restrictive et formaliste de la notion de dépendance, et a, ce faisant, violé les dispositions du règlement (UE) n° 604/2013.

1.2. Sur la violation de l'article 8 CEDH

À supposer que le Conseil considère, quod non, que les conditions d'application de l'article 16, §1, du règlement Dublin III ne seraient pas réunies, la décision attaquée n'en demeure pas moins contraire à l'article

8 de la Convention européenne des droits de l'homme, en ce qu'elle porte une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.

a) Existence d'une vie familiale et, à tout le moins, d'une vie privée protégée

En l'espèce, il ne saurait être contesté que la requérante entretient avec sa sœur résidant légalement en Belgique des liens personnels étroits et effectifs, constitutifs d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH. Si la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre des relations entre adultes, l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, ceux-ci sont établis en l'espèce, ainsi qu'il ressort de l'examen développé ci-avant sous l'angle de l'article 16, §1er du règlement Dublin III.

La relation entre les deux sœurs ne se limite pas à des contacts familiaux ordinaires, mais repose sur une prise en charge concrète et continue, la sœur résidant légalement en Belgique constituant le principal repère familial, matériel et pratique de la requérante. Cette relation s'inscrit dans une continuité familiale préexistante et revêt une intensité particulière, dépassant largement de simples liens affectifs entre adultes autonomes.

À tout le moins, la situation de la requérante relève indéniablement du champ de la vie privée, telle qu'interprétée de manière large par la Cour européenne des droits de l'homme. Elle concerne en effet directement sa stabilité personnelle et émotionnelle, son intégration sociale ainsi que la préservation d'un environnement de vie stable et sécurisant, éléments essentiels au regard de son parcours migratoire marqué par la violence, l'exil et l'instabilité.

Dans ces circonstances, la présence de la sœur en Belgique constitue un élément central de l'équilibre personnel de la requérante. Le transfert envisagé vers un autre État membre porterait dès lors une atteinte grave tant à sa vie familiale qu'à sa vie privée, protégées par l'article 8 de la Convention.

b) Absence d'examen rigoureux et individualisé de l'obligation positive de l'État

La décision attaquée s'inscrit dans le cadre d'une procédure de détermination de l'État responsable et ne met pas fin à un séjour acquis. Il n'en demeure pas moins qu'il appartenait à l'autorité administrative d'examiner si, au regard des circonstances propres à l'espèce, l'État belge était tenu à une obligation positive visant à permettre le maintien et le développement effectif de la vie familiale et, à tout le moins, de la vie privée de la requérante.

Or, force est de constater que l'Office des étrangers s'est limité à écarter l'application des dispositions du règlement Dublin III, sans procéder à une mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence, telle qu'exigée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. La décision attaquée ne contient aucune analyse réelle de l'impact du transfert projeté sur la vie familiale et la stabilité personnelle de la requérante, alors même que les éléments relatifs à sa vulnérabilité et à sa dépendance à l'égard de sa sœur résidant légalement en Belgique étaient portés à la connaissance de l'autorité.

L'autorité administrative ne conteste ni l'existence de liens familiaux étroits entre la requérante et sa sœur, ni le rôle central joué par cette dernière dans l'accompagnement matériel et pratique de la requérante. Elle ne s'interroge cependant à aucun moment sur les conséquences concrètes qu'aurait la séparation imposée par un transfert vers un autre État membre sur l'équilibre personnel de la requérante et sur la continuité de sa vie familiale et privée.

Une telle approche, purement formelle et abstraite, révèle l'absence d'un examen aussi rigoureux que possible des circonstances individuelles de la cause, pourtant requis par la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme et du Conseil du contentieux des étrangers en matière d'article 8 CEDH. Cette carence est d'autant plus manifeste que la décision attaquée se borne à des considérations générales, sans démontrer que les intérêts en présence auraient fait l'objet d'une réelle mise en balance.

c) Caractère disproportionné de la mesure au regard des intérêts en présence

La mesure de transfert envisagée emporte, en l'espèce, une atteinte particulièrement grave à la vie familiale et privée de la requérante. Elle aurait pour effet de rompre une relation de dépendance étroite, ancienne et irremplaçable avec sa sœur résidant légalement en Belgique, et d'exposer la requérante à une instabilité supplémentaire, alors même que son parcours personnel et migratoire rend indispensable la continuité d'un environnement de vie stable et sécurisant.

À l'inverse, aucun élément concret tenant au contrôle de l'immigration ou à la préservation de l'ordre public ne permet de justifier une telle atteinte. La décision attaquée repose sur une application essentiellement mécanique des critères du règlement Dublin III, sans prise en compte suffisante de la situation humaine particulière de la requérante et de l'intensité des liens familiaux en cause. La seule circonstance que la vie familiale se soit développée dans un contexte migratoire précaire ne saurait, en soi, faire obstacle à la protection offerte par l'article 8 de la CEDH, dès lors que des circonstances exceptionnelles tenant à la vulnérabilité de la requérante et à sa dépendance concrète à l'égard de sa sœur sont établies.

Il s'ensuit que l'autorité administrative n'a pas ménagé un juste équilibre entre l'intérêt général lié au contrôle de l'immigration et les intérêts fondamentaux de la requérante, en particulier son droit au respect de sa vie

privée et familiale. La mesure de transfert projetée revêt dès lors un caractère disproportionné au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

d) Conclusion

En décidant le transfert de la requérante vers un autre État membre sans avoir procédé à un examen individuel, rigoureux et proportionné de sa situation personnelle et familiale, l'autorité administrative a méconnu les obligations positives qui lui incombent en vertu de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En s'abstenant de mettre en balance, de manière concrète, les intérêts en présence et de tenir compte de la réalité des liens familiaux et de la dépendance existante à l'égard de sa sœur résidant légalement en Belgique, la décision attaquée porte une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.

La décision attaquée viole dès lors l'article 8 de la CEDH et doit, à tout le moins pour ce motif, être annulée.

2. Conclusion générale

Il résulte de l'ensemble des développements qui précèdent que la décision attaquée viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'article 16, §1er du règlement (UE) n° 604/2013 (Dublin III), ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de même que le devoir de minutie.

La requérante a établi l'existence de moyens sérieux, dès lors que l'exécution de la décision litigieuse entraînerait une atteinte grave et disproportionnée à son droit au respect de sa vie privée et familiale et provoquerait la rupture immédiate d'une relation de dépendance familiale réelle, actuelle et non substituable à l'égard de sa sœur résidant légalement en Belgique."

3.3.3. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat slechts verhinderd wordt indien ernstig moet worden gevreesd dat de procedure tot internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 EU-Handvest en artikel 3 EVRM.

Zodoende moet verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Tsjechië vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Bijkomend moet het Bestuur nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 EVRM in geval van overdracht van verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt zowel gemotiveerd over de algemene situatie in Tsjechië voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublinprocedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij op basis van de elementen die zij in haar Dublinverhoor heeft aangereikt.

Uit niets blijkt dat Tsjechië zijn verplichtingen, die voortvloeien uit de Dublin III-verordening, niet zou nakomen. Verzoekster stelt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van haar VIB, omdat haar zus in België woont.

In de bestreden beslissing wordt desbetreffend op goede gronden gemotiveerd als volgt:

[...]

Voorts oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 311 843 van 29 augustus 2025 als volgt:

[...]

2.3.7. De Raad ziet niet in welk privéleven in België geschonden wordt door de bestreden akte. Verzoekster legt het ook niet uit en kan dus bezwaarlijk gevolgd worden in haar kritiek dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat ze een "sterk" privéleven heeft in België. De Raad ziet ook niet in welk gezinsleven geschonden wordt door de bestreden akte. Verzoekster moet België verlaten in het gezelschap van haar moeder en haar meerderjarige zus waarmee ze blijkens stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift - dat een getuigenis betreft van haar nog andere meerderjarige zus H.S. die in België verblijft- samenwoonde in Saoedi-Arabië voor hun

afreis naar België. In stuk 9 kan ook gelezen worden dat verzoeksters zus en haar moeder, H.S., die in België erkend werd als vluchteling, voor "korte periodes" kwamen bezoeken in België. Er worden tal van foto's gevoegd bij het verzoekschrift die getuigen van deze bezoeken en van nauw contact via whatsapp. Dit wijst er echter niet op dat verzoekster een gezinsleven leidt met haar meerderjarige zus H.S. in België. Er kan alleszins maar sprake zijn van een gezinsleven tussen volwassen familieleden als er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In stuk 9 kan weliswaar gelezen worden dat H.S. de enige kostwinner is en dat ze verantwoordelijk is voor haar moeder en twee zussen die in Saoedi-Arabië vertoefden en dat ze hen psychologische en materiële steun heeft geboden, maar het blijft beperkt tot een bloot betoog. Er wordt hiervan geen enkel begin van bewijs neergelegd en dus kan de conclusie in het verzoekschrift niet gevolgd worden dat H.S. verzoekster alsook haar meerderjarige zussen financieel ondersteunt. Derhalve wordt de afhankelijkheidsrelatie ook niet aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM of enige kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling op dat vlak blijft dan ook niet.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat er ook geen bewijs voorligt van enige bijzondere band van afhankelijkheid met de zus in België.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond."

3.3.4. Verzoekster beroept zich, in navolging van haar moeder en zus, op een beschermenswaardige gezinsband met haar oudste zus die in 2024 in België werd erkend als vluchteling en die hier legaal verblijft.

De Raad wijst erop dat verzoeksters situatie niet los kan worden bekeken van deze van haar moeder en haar zus met wie zij terzelfdertijd zal worden overgedragen aan Tsjechië. Het is niet betwist dat zij van in het land van herkomst een gezinscel vormen, ondanks dat zij intussen allen meerderjarige zijn, en zij werden doorheen hun procedures in België alleszins ook steeds als dusdanig behandeld.

Zowel voor verzoeksters moeder als voor haar zus ging de Raad bij arresten van 30 december 2025 met nrs. 338 602 en 338 601 over tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de genomen overdrachtsbesluiten aan Tsjechië, onder meer gelet op een onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM en in verband met de afhankelijkheidsband met de dochter/zus die erkend vluchteling is in België, waardoor het in het licht van artikel 8 van het EVRM gepast voorkomt om ook het voor verzoekster genomen overdrachtsbesluit op te schorten.

3.3.5. Het middel is, in de besproken mate, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziert om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. Verzoekster zet haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“En l’espèce, la requérante soutient, sur la base d’éléments concrets et individualisés, que la mise en œuvre immédiate de la décision attaquée l’exposerait à un risque réel de violation de l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme.

Le préjudice grave et difficilement réparable réside dans le fait que l’exécution immédiate de la décision attaquée entraînerait, avant tout examen au fond, une rupture brutale et irréversible de sa vie familiale et privée, en la séparant de sa sœur résidant légalement en Belgique, laquelle constitue son seul cadre de soutien familial stable et effectif. Une telle exécution exposerait en outre la requérante à une instabilité supplémentaire, alors même que son parcours personnel et migratoire est marqué par la précarité, la rupture et l’absence de tout autre repère familial durable.

Ce préjudice revêt un caractère particulièrement grave, dès lors qu’il affecte directement des droits fondamentaux garantis par la Convention, au premier rang desquels figurent le droit au respect de la vie privée et familiale. Il est en outre difficilement réparable, en ce que les conséquences de la séparation imposée et de la rupture du cadre familial stable ne pourraient être effacées ni réellement compensées par une éventuelle annulation ultérieure de la décision attaquée.

En conséquence, le préjudice grave et difficilement réparable est, en l’espèce, pleinement et suffisamment établi.”

3.4.3. Gelet op het ernstig bevinden van het middel en verzoeksters uiteenzetting dient te worden aangenomen dat, in de huidige stand van zaken, is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zodat ook de derde cumulatieve voorwaarde is vervuld. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze mag interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

3.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen van het overdrachtsbesluit van 15 december 2025.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover ze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS